

НЕБЕСНѢ БЛАГОДАТЬ. Народъ-тѣ сѣ зачюди, ка-
то видѣ Антоніа въ такъвъ видѣ, защо-
то той сѣ надѣваше да види предъ себе
си мжжъ блѣденъ, сѣхъ и едва дышѣхъ,
подиръ толкова мжкы, и постове цю сва-
тый толкова притѣрпѣ. Отъ сега захваща
Антоній проповѣдь-тѣ, си и става наста-
вникъ, учитель, пастырь и вождъ камъ цар-
ство-то небесно. Слѣдъ малко время него-
вы-тѣ послѣдователи сѣ умножиха безъ чи-
сло; всѣхъ тичаше подъ негово-то крыло;
отхвърлаше сѣ отъ свѣта; презрѣ живота
си и слѣдаше слѣдъ Антоніа своа-тѣ
си учитель; заправиха сѣ монастыре и въ
тѣхъ млади и стары утвърдаваха сѣ въ
любовь братскъ, въ любовь небеснъ! Въ единъ
день събраха сѣ около него всички-тѣ мѣ
ученицы и братьа и го молахъ да имъ на-
пише уставъ, по кого-то да слѣдватъ; той
на това възвыси гласъ и рече: за да испла-
наваме всички-тѣ заповѣди чловѣчески и
божественны, довольно е да знаеме и слѣд-
ваме Божественно-то Писаніе; нѣ и таа до-
бродѣтель е добра, братьа-та единъ дру-
гого взаимно да сѣ утѣшаватъ; вые като